

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobkyně: X, narozena X
státní příslušnost Argentinská republika
bytem X

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech cizinců,
sídlem Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2021, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 1. 7. 2021, č. j. X, se zrušuje pro vady řízení a nezákonnost a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů částku 4 062 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 5. 2021, č. j. X.
2. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyni podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu, neboť žalobkyně nepředložila náležitost uvedenou v § 87b odst. 3 uvedeného zákona a podle § 87e odst. 4 téhož zákona jí byla stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 35 dnů od právní moci rozhodnutí. Správní orgán I. stupně rozhodnutí opřel o zjištění, že žalobkyně nepředložila ve stanovené lhůtě, která jí byla k žádosti prodloužena, platný cestovní doklad. Cestovní doklad č. X vydaný na příjmení X platný od 2. 10. 2013 do 2. 10. 2023 správní orgán I. stupně označil za neplatný ve smyslu § 116 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť oddacím listem bylo prokázáno, že uzavřením manželství došlo ke změně příjmení žalobkyně ve tvaru X. Přitom dle sdělení Velvyslanectví Argentinské republiky je možné, aby bylo manželství v Argentinské republice uznáno a žadatelé obdrželi argentinské doklady s uvedením nového stavu, nebo které by uváděly mimo příjmení za svobodna i příjmení manžela, a to po uskutečnění soudní homologace zahraničního dokladu (oddacího listu s apostilou). Obranu žalobkyně, že změna příjmení není normální a trvá minimálně 8 měsíců, správní orgán I. stupně odmítl s odůvodněním, že ani žalobkyně netvrdí, že by to nebylo možné. Neprokázala tedy objektivní nemožnost založenou na právních předpisech daného státu získat doklad na její nové jméno.
3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žádost žalobkyně byla zamítnuta v souladu s § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu, neboť k žádosti nebyla přiložena jedna z povinných náležitostí – platný cestovní doklad žalobkyně. Správní orgán I. stupně zjistil, že žalobkyní předložený cestovní doklad obsahuje nesprávný údaj o příjmení, je tudíž ze zákona neplatný. Správní orgán I. stupně proto žalobkyni vyzval k odstranění vady žádosti, přes výzvu ve stanovené lhůtě, kterou správní orgán k žádosti žalobkyně prodloužil, žalobkyně platný cestovní doklad nedoložila, o prodloužení lhůty nepožádala. Pokud v odvolání namítala, že nemohla do Argentiny vycestovat kvůli pandemii covid-19, uvedl žalovaný, že mu je známo, že občané Argentiny mohou do země vstoupit. Žádné důvody proč nemůže žalobkyně platný cestovní doklad předložit, správnímu orgánu I. stupně nepředložila.

II. Žaloba

4. Žalobkyně namítala nesprávné hodnocení důkazních prostředků, extenzivně vykládanou možnost správního uvážení o tom, co je a není totožností účastníka řízení a platným cestovním dokladem cizího státu. Rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s principy a

požadavky dobré správy, protože bylo vystaveno na zcela formálním posouzení zákonných podmínek, nikoliv na posouzení individuálních podmínek daného případu.

5. Správní orgány uzavřely, že žalobkyně přes opakované výzvy nedoložila cestovní pas s aktuálním jménem po svatbě. Přitom s ní jednaly, nikdy neměly pochybnosti o její totožnosti. Žalobkyně si po svatbě s manželem změnila příjmení, jak je v ČR nikoliv v Argentině zvykem, na příjmení X. O této skutečnosti neměly správní orgány pochybnosti, uvedené bylo prokázáno oddacím listem. Pro vydání povolení k přechodnému pobytu byla žalobkyně spolehlivě ztotožněna, spolehlivě byla zjištěna i forma nového příjmení. Žalobkyně reagovala na výzvu k doložení nového cestovního dokladu s tím, žádala o prodloužení lhůty k dodání dokladu. V první řadě oslovila velvyslanectví Argentiny v Praze, kdy jí bylo řečeno, že vystavení nového pasu v ČR republiky není možné. Zkoušela proto zajistit vydání přes velvyslanectví ve Vídni a v Berlíně, tam zjistila, že vystavení dokladu není možné v Evropě a je třeba změnit údaje na místně příslušném matričním úřadě v Argentině, což se snaží zajistit prostřednictvím advokáta a dopravením cestovního dokladu repatriačními lety, budou-li realizovány: V případě odletu do Argentiny by nebyl zajištěn její návrat k manželovi, případně až po skončení pandemie. Žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že podnikla veškeré kroky, aby vadu žádosti odstranila, ale nebylo to vzhledem k okolnostem možné. Rovněž žádala o poskytnutí dodatečné lhůty, správní orgán jí nevyhověl.
6. Žalobkyně dále namítala, že napadené rozhodnutí je nesprávné i s ohledem na zásadu přiměřenosti podle § 174a zákona o pobytu cizinců a mezinárodní závazky, zejména mezinárodní úmluvy o lidských právech. Tyto okolnosti správní orgány z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně neposuzovaly, neporovnávaly vzniklé újmy a dopad s účelem napadených rozhodnutí. Žalobkyně má přitom nejbližší rodinné i osobní vazby v ČR, kde žije její manžel a rodinní příslušníci manžela a přátelé. Manželé se znají asi 3,5 roku, od seznámení spolu žijí, žalobkyně s manželem společně podnikají a jsou pro sebe navzájem nepostradatelní. Proto by rozhodnutí bylo nepřiměřeným z hlediska zásahu do lidských práv obou manželů.
7. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného i prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení a žalovanému uložil, aby žalobkyni nahradil nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále uvedl, že žalobkyně byla správním orgánem I. stupně vyzvána k odstranění vady žádosti. Vadu v podobě absence platného cestovního dokladu neodstranila, o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti nepožádala. Žalovaný dodal, že občanům Argentiny není odepřen vstup do země. Dále konstatoval, že zákon o pobytu cizinců neukládá správním orgánům v případě zamítnutí žádosti podle § 87e odst. 1 písm. a) uvedeného zákona zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do života cizince. Nicméně tato povinnost vyplývá z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a proto žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí tuto otázku posoudil. Dopady napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně nejsou v rozporu s mezinárodními závazky, kterými je ČR vázána. Žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
10. Skutkové okolnosti případu a průběh správního nejsou mezi účastníky sporné. Dne 15. 10. 2020 podala žalobkyně u správního orgánu I. stupně žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87b zákona o pobytu cizinců. Do žádosti uvedla, že žádá o sloučení s přítelem X. K žádosti mj. přiložila argentinský pas na příjmení X s platností od 2. 10. 2013 do 2. 10. 2023. Doklad prokazující, že žalobkyně je rodinným příslušníkem občana EU, nebyl doložen. Správní orgán I. stupně proto žalobkyni výzvou ze dne 23. 11. 2020 vyzval k odstranění vady žádosti. Dne 16. 12. 2020 žalobkyně předložila oddací list vydaný dne 14. 12. 2020 Magistrátem města Jablonec nad Nisou, ze kterého vyplynulo, že žalobkyně dne 12. 12. 2020 uzavřela sňatek s občanem ČR X a že manželé se dohodli o užívání příjmy pro ženu ve tvaru X. Správní orgán I. stupně dovodil, že v souvislosti s uzavřením sňatku došlo ke změně příjmení žalobkyně, a proto cestovní doklad, který žalobkyně předložila spolu s žádostí, je ze zákona neplatný, neboť obsahuje nesprávné informace o jejím příjmení. Žalobkyni tedy vyzval k doložení platného cestovního dokladu, k tomu jí určil lhůtu 30 dnů. Dne 20. 1. 2021 žalobkyně požádala o prodloužení lhůty, lhůta byla prodloužena do 31. 3. 2021. Do správního spisu správní orgán I. stupně založil vyjádření argentinského velvyslanectví z roku 2015, že manželství uzavřené argentinským státními příslušníky v zahraničí bude uznáno, pokud skuteční soudní homologaci zahraničního dokladu (oddacího listu s apostilou) v Argentinské republice s tím, že bez uvedeného postupu nemohou obdržet argentinské doklady s uvedením nového stavu nebo s příjmením za svobodna i získaným příjmením manžela. V prodloužené lhůtě nový cestovní doklad žalobkyně nepředložila. Při nahlížení do spisu dne 6. 4. 2021 uvedla, že není žádný důvod, aby byla její žádost o pobyt odmítnuta na základě změny příjmení, neboť je prokázané, že se jedná o tutéž osobu a její cestovní doklad je platný, jména lze zjistit z oddacího listu. Dodala, že v Argentině proces změny jména není normální a trvá minimálně 8 a více měsíců, nehledě na pandemickou situaci. Dovolávala se sdělení ambasády ve Vídni, že postačí potvrzení, že se jedná o tutéž osobu.
11. Rozhodnutím ze dne 19. 5. 2021 správní orgán I. stupně žádost žalobkyně zamítnul. Žalobkyně se rozhodnutí bránila podáním odvolání, v němž uvedla shodné skutečnosti jako v žalobě. Rovněž namítala, že správní orgán I. stupně měl rozhodnutí posuzovat i s ohledem na její osobní a rodinné vazby v ČR, kde žije její manžel a rodinní příslušníci manžela. Uvedla, že s manželem žijí od seznámení asi 2,5 roku společně, žalobkyně se snaží plně integrovat do české společnosti, mezi manžely je silná citová vazba a nutnost vycestovat z území by nepřiměřeně zasáhlo do lidských práv obou manželů.
12. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU z důvodu nedoložení zákonné náležitosti – platného cestovního dokladu.
13. Podle § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je rodinný příslušník povinen předložit náležitosti podle § 87a odst. 2, s výjimkou

náležitosti podle § 87a odst. 2 písm. b) a doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana EU.

14. Podle § 87a odst. 2 písm. a) téhož zákona, k žádosti o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území občan EU předloží cestovní doklad.
15. Z citovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců vyplývá povinnost cizince předložit k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu cestovní doklad. Základním účelem této povinnosti je ověření totožnosti cizince a případné získání informací, které se do cestovního dokladu zaznamenávají (srov. rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 6. 2017, č. j. 12 A 63/2015-76, Městského soudu v Praze ze dne 13. 2. 2019, č. j. 8 A 68/2015-63, Krajského soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 14. 11. 2019, č. j. 52 A 55/2019-80, Nejvyššího správního soud ze dne 18. 7. 2018, č. j. 6 Azs 96/2018-30, rozsudky dostupné na www.nssoud.cz). Předložení cestovního dokladu je povinnou náležitostí žádosti o povolení k přechodnému pobytu dle § 87b zákona o pobytu cizinců. Pokud žadatel ani na výzvu správního orgánu ve stanovené lhůtě cestovní doklad nepředloží, je to dle § 87 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců důvodem pro zamítnutí žádosti, aniž by došlo k jejímu věcnému posouzení.
16. Jak příhodně uvedla žalobkyně, zákonným požadavkům a požadavkům dobré správy ovšem neodpovídá takové rozhodnutí, které je postaveno na ryze formálním posouzení zákonných podmínek pro zastavení daného řízení. Splnění podmínek pro zamítnutí žádosti dle citovaného ustanovení je nutné posuzovat s ohledem na konkrétní skutečnosti ve vztahu k žadateli a na konkrétní okolnosti případu. V mimořádných případech je třeba přihlídnout též ke specifické situaci žadatele a zároveň zhodnotit, zda žadatel ve vztahu k odstranění vad žádosti postupoval s dostatečným úsilím, bez zbytečných průtahů a se správním orgánem spolupracoval způsobem, který po něm bylo možno po právu žádat tak, aby mohlo být o žádosti meritorně rozhodnuto (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2017, č. j. 8 Azs 109/2016-29).
17. Již v rozsudku ze dne 25. 10. 2017, č. j. 1 Azs 241/2017-32, Nejvyšší správní soud dovodil, že správní orgán má určitý prostor pro uvážení při rozhodování o vydání povolení k přechodnému pobytu. Konkrétně by bylo možno uvažovat o tom, zda je k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu dle § 87b nutno v jistých specifických situacích předložit všechny požadované podklady, tj. vedle ostatních dokladů i cestovní doklad. Správní orgán může vzít v úvahu, zda je žadatel schopen si z důvodů nezávislých na své vůli opatřit nový cestovní doklad, pokud zároveň neexistují pochybnosti o žadatelově státním občanství a totožnosti. V řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU by se tak mohlo zvažovat, zda není možné v limitech vytvořených judikaturou správních soudů a Ústavního soudu výjimečně buď za předložený cestovní doklad uznat též cestovní doklad, který je dle tuzemského práva považován za neplatný, anebo od podmínky předložení (platného) cestovního dokladu upustit.
18. Na tyto závěry navázal Nejvyšší správní soud v již jednou zmíněném rozsudku ze dne 18. 7. 2018, č. j. 6 Azs 96/2018-30, v němž řešil skutkově obdobný případ, kdy žadatelka o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU rovněž doložila cestovní doklad, jehož jedinou vadou bylo uvedené příjmení žalobkyně v předchozím tvaru, nikoli ve tvaru po sňatku.

19. I v nyní posuzovaném případě žalobkyně jsou dány mimořádné skutkové okolnosti. Žádost o povolení k přechodnému pobytu žalobkyně podala za svobodna, kdy žádala o přechodný pobyt za účelem sloučení se svým tehdy ještě druhem, k žádosti doložila v té době platný cestovní doklad znějící na její jméno, s tvarem příjmení Antunez, s platností až do 2. 10. 2023. Pouze v důsledku uzavření sňatku v průběhu správního řízení došlo k tomu, že příjmení Antunez uvedené v cestovním dokladu neodpovídalo tvaru příjmení X po uzavření sňatku. Jinak byla žádost žalobkyně po doložení oddacího listu jako dokladu prokazujícího status rodinného příslušníka občana EU bez vad. O totožnosti, státní příslušnosti, jménu, datu narození žalobkyně, tedy dalších údajích zapisovaných do cestovního dokladu, nebylo pochyb. Jediným důvodem, pro který byl cestovní pas považován ve smyslu § 116 písm. d) zákona o pobytu cizinců za neplatný, bylo chybějící po sňatku přijaté příjmení manžela X. Po obdržení výzvy k odstranění vad žádosti se žalobkyně snažila situaci řešit, požádala o prodloužení lhůty. V rámci svého vyjádření k shromážděným podkladům poté poukazovala na složitost získání nového cestovního dokladu s novým příjmením po uzavření sňatku v Argentině, dobu 8 a více měsíců, po kterou proces může trvat, popsala nemožnost získat cestovní doklad prostřednictvím zastupitelských úřadů ve Vídni a v Berlíně. Nadto snaha žalobkyně získat nový cestovní doklad v domovském státě spadala do doby vrcholící pandemie Covid-19, na kterou žalobkyně rovněž poukázala, kdy cestování, zvláště zaoceánské bylo v podstatě ochromeno, mnohdy omezeno pouze na repatriční lety s vyloučením možnosti návratu. Všechny tyto skutečnosti byly správnímu orgánu I. stupně známy.
20. Vzhledem k popsané situaci lze dovodit, že trvání na předložení nového cestovního dokladu představovalo formální přístup, který nedostatečně reflektoval konkrétní situaci žalobkyně. Aby mohla žalobkyně požadavku na odstranění vady žádosti vyhovět, musela by vycestovat zpět do Argentinské republiky. Správní orgány sice konstatovaly, že vstup svých občanů do země Argentinská republika povoluje, nicméně nepřihlédly dostatečně k probíhající celosvětové pandemické situaci, která v podstatě v zimě a na jaře roku 2021 činila cestování přes oceán obtížným ne-li nemožným a návrat žalobkyně za manželem do ČR velmi nejistým. To vše pro odstranění vady cestovního dokladu, která spočívá pouze v nedoplnění příjmení manžela, přičemž však z tohoto důvodu nemohlo dojít ke znesnadnění identifikace žalobkyně, která si vedle příjmení manžela ponechala i své původní příjmení, zcela shodně jako v případě řešeném v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2018, č. j. 6 Azs 96/2018-30. Je pravdou, že žalobkyně správní orgán I. stupně nepožádala o další prodloužení lhůty k odstranění vady žádosti, nicméně jasně popsala důvody, které jí v dohledné době znesnadňovaly, resp. znemožňovaly nový cestovní doklad předložit.
21. Soud má tedy za to, že správní orgány měly využít judikaturou vytvořený prostor pro správní uvážení a měly žalobkyni umožnit odstranit vytýkanou vadu její žádosti tak, aby byla žádost věcně projednatelná. V daném případě měly vzhledem k výjimečné situaci žalobkyně za předložený cestovní doklad dle § 87a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců uznat cestovní doklad žalobkyně s příjmením Antunez, neboť jak bylo zdůrazněno shora, o její totožnosti, státní příslušnosti a příjmení za svobodna i po uzavření sňatku nepanovaly žádné pochybnosti.
22. Důvodným je i žalobní bod týkající se posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.

23. Jak žalovaný připustil ve vyjádření k žalobě, posuzování přiměřenosti rozhodnutí není omezeno jen na případy, u nichž tak zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30, plyne, že: „*Povinnost posuzovat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života cizince (ve smyslu § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky) i v rozhodnutí, jímž správní orgán zamítá žádost o povolení k přechodnému pobytu, plyne přímo z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.*“ Nejvyšší správní soud v závěru tohoto rozsudku, který se, jako v nyní řešené věci, týkal žadatelky o pobytové oprávnění dle § 87b zákona o pobytu cizinců, uvedl, že: „*NSS uzavírá, že judikatura k nutnosti posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu je konstantní, nerozporná a vyžaduje, aby správní orgány přiměřenost posuzovaly. Dojdou-li při posouzení k závěru, že jsou zde individuální okolnosti, kvůli nimž by zamítnutí žádosti zasáhlo nepřiměřeně do práv žadatele na soukromý a rodinný život, je nutné dát přednost ochraně těchto základních práv a pobyt povolit.*“
24. Pokud se týká posuzování dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, stojí judikatura správních soudů na tom, že správní orgán při zjišťování podstatných skutečností zpravidla může vycházet jen z toho, co uvede a osvědčí účastník, resp. nemůže dál, než kam jej účastník pustí. To však neplatí v případě, jestliže jsou relevantní skutečnosti správnímu orgánu v době rozhodování známy nebo v průběhu správního řízení vyšly najevo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011- 8, Sb. NSS č. 2412/2011).
25. V souzeném případě se žalobkyně v odvolání ke svým soukromým a rodinným poměrům vyjádřila, namítala, že zamítavé rozhodnutí je z pohledu dopadu do jejího rodinného života nepřiměřené, dovolávala se zásahu do lidských práv svých i svého manžela. Bylo proto třeba, aby se žalovaný uplatněnou odvolací námitkou týkající se přiměřenosti rozhodnutí zabýval. Ačkoli žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že se přiměřeností rozhodnutí s ohledem na povinnosti plynoucí z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zabýval, takové posouzení v napadeném rozhodnutí chybí. V této části je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

V. Závěr a náklady řízení

26. S ohledem na shora uvedené závěry shledal soud podanou žalobu důvodnou. Napadené rozhodnutí tedy zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost a ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro vady řízení a věc vrátil podle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení. Učinil tak bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s. V dalším řízení bude žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán dle § 78 odst. 5 s. ř. s.
27. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšná žalobkyně nebyla v řízení zastoupena advokátem, náhradu nákladů tak tvoří zaplacené soudní poplatky za žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku žalobě v celkové částce 4 000 Kč a hotové výdaje – poštovné ve výši 62 Kč. Ze spisu vznik jiných nákladů řízení na straně žalobkyně neplyne. Soud žalovanému uložil nahradit náklady řízení žalobkyni v přiměřené lhůtě 30 dnů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 1. prosince 2021

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu